

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRILLER

PASAŽÉR 23

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Passagier 23: Psychothriller
v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, München, 2014

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA inter-
national GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2014

Design obálky © ZERO Werbeagentur, München

Motiv na obálce © FinePic®, München

Fotografie autora © FinePic®, München/Helmut
Henkensiefken

Překlad © Martina Nováková, 2021

© Nakladatelství ANAG, 2021

ISBN 978-80-7554-328-8

PROLOG

Lidská krev:

- 44 procent hematokrit.
- 55 procent plazma.
- A stoprocentní svinčík, když nekontrolovatelně stříká místností z propíchnuté žíly.

Doktor, jak si sám s oblibou říkal, i když nikdy neodpromoval, si hřbetem ruky přejel po čele. Sice tak jen rozmazal stříkance, které ho zasáhly, což asi vypadalo dost nechutně, ale aspoň mu ta kaše nestékala do oka; tak jako vloni, když *ošetroval* tu prostitutku a měl pak šest týdnů strach, že se nakazil HIV, žloutenkou typu C nebo kdovíjakým svinstvem.

Nenáviděl to, když věci neběžely podle plánu. Když bylo anestetikum špatně nadávkované. Nebo když se *vyvolení* v poslední vteřině začali bránit a vytrhli si kanylu z paže.

„Prosím nee... ne,“ drmolil jeho *mandant*. *Doktor* dával přednost tomuhle označení. *Vyvolený* bylo totiž příliš

vzletné a *pacient* jeho uším znělo tak nějak falešně, protože skutečně nemocných bylo těch, které léčil, jen minimum. I tenhle týpek na stole byl zdravý jako řípa, dokonce i když momentálně vypadal, jako by byl napojený na vysoké napětí. Černý atlet zakoulel očima, vyplívl pěnu a prohnul se v zádech, zatímco zoufale lomcoval svými pouty, jimiž byl přikurtovaný k lehátku. Byl to sportovec, vytrénovaný a ve svých čtyřiaadvaceti letech byl na vrcholu své výkonnosti. Ale k čemu byly všechny ty roky tvrdého tréninku, když mu žilami proudilo narkotikum? Ne dost, aby ho úplně vyřadilo, protože kanyla byla vytržená, ale pořád tolik, že ho doktor mohl bez námahy zatlačit zpět na palandu poté, co nejhorší záchvat odezněl. Ani krev už nestříkala, jakmile se mu podařilo přiložit tlakový obvaz.

„Ššš, ššš, ššš, ššš, ššš.“

Položil muži v uklidňujícím gestu ruku na čelo. Bylo horké a pod halogenovým světlem se na něm leskl pot.

„Co se to s vámi najednou děje?“

Muž otevřel ústa. Strach mu vylétl z očí jako vystřelovací nůž. „Já... ne... chci... umř...“

„Ale, ale, přece jsme se dohodli,“ zasmál se doktor, aby ho uklidnil. „Všechno je zařízené. Teď mi tady přece nezařadíte zpátečku, chvilku před perfektní smrtí.“

Podíval se stranou, otevřenými dveřmi do vedlejší místnosti, k instrumentářskému stolku se skalpely a elektrickou frérou na kosti, která byla v zásuvce připravena k použití.

„Cožpak jsem vám to už nevysvětloval?“ Povzdechl si. Samozřejmě, že vysvětloval. Hodiny. Znovu a znovu, pořád dokola, ale tenhle nevděčný trohl to zjevně jednoduše nepochopil.

„Bude to samozřejmě velmi nepříjemné, přirozeně. Ale mohu vás nechat zemřít jen tímto způsobem. Jinak to nepůjde.“

Atlet zakňoural. Tahal za pouta, v nichž vězely jeho ruce, ale výrazně menší silou než předtím.

Doktor spokojeně zaregistroval, že anestetika začínají mít žádoucí účinek. Už to nebude dlouho trvat a bude moct přistoupit k zákroku.

„Vidíte, mohl bych tu věc tady přerušit,“ řekl, s rukou pořád ještě spočívající na sportovcově čele. Druhou si narovnal chirurgickou roušku. „Ale pak by váš svět byl jen samý strach a bolesti. Nepředstavitelné bolesti.“

Černoch zamrkal. Dech se mu zklidnil.

„Ukázal jsem vám ty fotky. A to video. To s tou vývrtkou a půlkou oka. Něco takového přece nechcete, vidíte?“

„Hmhmhmm,“ sténal mandant, jako by měl v ústech roubík, pak rysy jeho tváře ochably a dýchání bylo mělké.

„Beru to jako Ne,“ řekl doktor a uvolnil nohou brzdu lehátko, aby mandanta odvezl do vedlejší místnosti.

Na operační sál.

O tři čtvrtě hodiny později byla první a nejdůležitější část zákroku dokončena. Doktor už neměl latexové rukavice ani roušku a zelený jednorázový plášť, který si musel zavázat na zádech jako svěřací kazajku, zahodil do koše. Přesto se ve smokingu a v tmavých kožených lakýrkách cítil víc jako v kostýmu, než když měl na sobě oblečení operátéra.

V kostýmu a opilý.

Nezpomínal si, kdy začal s tím, že si po každé úspěšné „léčbě“ dovolil lok. Nebo deset, jako právě teď. Sakra, bude s tím muset skončit, i když nikdy nepil před tím, vždycky až po tom. Ale přesto. Po těch patokách byl lehkomyšlný.

Vyvolávaly v něm hloupé myšlenky.

Jako třeba vzít s sebou tu nohu.

S hihňáním se podíval na hodinky.

Bylo dvacet hodin a třicet tři minut; musí sebou hodit, jestli nechce přijít pozdě k hlavnímu východu. Předkrm už prošvihl. Ale ještě předtím, než se mohl věnovat perličce na talíři, která dnes byla na jídelním lístku, se musel ještě postarat o biologický odpad — nepotřebné krevní

konzervy a pravou holeň, již neuvěřitelně čistě odřízl těsně pod kolenem.

Končetina byla zabalená v kompostovatelném plastovém pytli, který musel cestou po schodišti nést v obou rukou, jak byl těžký.

Doktor se cítil podroušený, ale ne natolik, aby nevěděl, že ve střízlivém stavu by nikdy nepřišel na nápad vláčet s sebou na veřejnosti části těl, místo aby je jednoduše vyhodil do spalovny. Ale kvůli svému mandantovi se tak rozčílil, že mu ta zábava za to riziko stála. A to bylo malé. Velmi malé.

Bylo vyhlášeno varování před bouří. Jakmile za sebou nechá propletenec chodeb, úzkou šachtu, kterou se dalo projít jen se skloněnou hlavou, chodbu se žlutými větracími rourami a nákladní výtah, tam venku zcela určitě nepotká živou duši. Kromě toho místo, jež si vybral pro likvidaci, nesnímala žádná kamera.

Možná jsem trochu opilý, ale nejsem hloupý.

Dorazil k poslední části, k podestě na horním konci schodiště, které — pokud vůbec — používal jednu měsíčně personál údržby, a přitáhl k sobě těžké dveře s lodním okénkem.

Silný vítr ho udeřil do tváře, a aby se dostal ven, musel se opřít o stěnu.

Čerstvý vzduch mu náhle srazil krevní tlak. V prvním okamžiku se mu udělalo špatně, rychle se však zase sebral a vítr chutnající po soli ho pomalu přiváděl k životu.

Potácel se už ne kvůli alkoholu, ale kvůli mohutnému vlnobití, jež uvnitř lodi *Sultan of the Seas* nebylo díky stabilizátorům cítit tak výrazně.

Námořnickým krokem vrávoral po dřevěných prknech. Byl na palubě 8½, na meziplošině, která tu byla jen z čistě estetických důvodů. Při pohledu zdálky propůjčovala zámořské výletní lodi poněkud elegantnější zadek, tak jako spojler sportovnímu autu.

Doktor dospěl do nejzazšího místa na zádi na levoboku a naklonil se přes zábradlí. Pod ním burácel Indický oceán. Dozadu nasměrované reflektory osvětlovaly bílé zpěněné hřebeny, které za sebou loď táhla.

Vlastně chtěl ještě odříkat nějakou hlášku, něco jako „Hasta la vista, baby“ nebo „Já jsem ready, a co vy?“, ale nic vtipného ho nenapadalo, a proto hodil pytel s holení přes palubu velkým obloukem beze slov.

Myslel jsem, že se budu cítit líp, pomyslel si, o trošku strážlivější.

Vítr mu tak hlasitě řval v uších, že nemohl zaslechnout zvuk, když končetina padesát metrů pod ním plácla do vln. Zato však za sebou uslyšel hlas.

„Co tady děláte?“

Prudce se otočil.

Osoba, která ho do morku kostí vydělila, nebyl dospělý zaměstnanec, *díkybohu*, třeba někdo z ochranky, ale mladá dívka; nebyla starší než ta malá, kterou měl v péči spolu s celou její rodinou před dvěma lety u západního pobřeží Afriky. Seděla v tureckém sedu vedle skříně klimatizace nebo nějakého agregátu. V technice se doktor nevyznal tak dobře jako v nožích.

Protože dívka byla tak malá a místo tak tmavé, přehlédl ji. A i teď, kdy zíral do tmy, dokázal vytušit jen její obrysy.

„Krmím tu ryby,“ řekl, rozradostněný tím, že zněl výrazně klidněji, než se cítil. Dívka nepředstavovala žádnou fyzickou hrozbu, ale jako svědkyni ji přesto nemohl potřebovat.

„Je vám špatně?“ zeptala se. Měla světlou sukni s tmavými punčochami a bundu. Kvůli bezpečnostním předpisům měla oblečenou červenou záchrannou vestu, jaké ležely ve skříních ve všech kabinách.

Hodná holčička.

„Ne,“ odpověděl a zasmál se. „Je mi dobře. Jakkak se jmenuješ?“

Jeho oči pomalu přivykaly přítmí. Dívka měla vlasy po ramena a trochu odstávající uši, což jí však na kráse neubíralo. Naopak. Vsadil by se, že za světla by spatřil šik mladou dámu, do níž jednou vyroste.

„Jmenuju se Anouk Lamarová.“

„Anouk? To je francouzská zdrobnělina Anny, nemám pravdu?“

Dívka se zasmála. „Páni, vy to víte?“

„Já toho vím spoustu.“

„Vážně? Jestlipak taky víte, proč tady tak sedím?“

Její drzý hlas zněl hodně vysoce, protože musela kvůli větru mluvit hodně nahlas.

„Maluješ tu moře,“ řekl doktor.

Přitiskla si skicák na prsa a zakřenila se. „To bylo snadné. Co ještě víte?“

„Že tady nemáš co pohledávat a že už máš být dávno v posteli. Kde vězí tví rodiče?“

Povzdechla si. „Můj otec už nežije. A kde je moje matka, to nevím. Nechává mě večer v kajutě často samotnou.“

„A tam se nudíš?“

Přikývla. „Vrací se vždycky až hodně pozdě a pak páchne.“ Její hlas přešel do šepotu. „Po cigaretách. A pití. A chrápe.“

Doktor se musel zasmát. „To dospělí někdy dělají.“

Tó bys musela jednou slyšet mě. Ukázal na její skicář. „Ale mohlas dneska vůbec něco nakreslit?“

„Ne-e.“ Zavrtěla hlavou. „Včera krásně svítily hvězdy, ale dneska je tma.“

„A zima,“ přitakal doktor. „Co myslíš, nepůjdeme najít tvoji maminku?“

Anouk pokrčila rameny. Nevypadala příliš nadšeně, ale řekla: „Fajn, proč ne.“

Dokázala se postavit z tureckého sedu, aniž by musela použít ruce. „Někdy bývá v kasinu,“ řekla.

„Super, to se hodí.“

„Proč?“

„Protože tam znám jednu zkratku,“ řekl doktor s úsměvem.

Naposledy se podíval přes zábradlí na moře, které bylo v tomto místě tak hluboké, že atletova noha ještě neklesla na mořské dno, pak sáhl po dívčině ruce a vedl ji zpátky ke schodišti, odkud právě přišel.

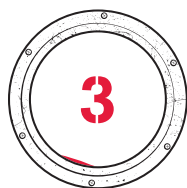
Nejnovějším trendem na perverzní scéně byly „eventy“, na nichž byli znásilňováni a infikováni virem nevinní lidé. Většinou šlo o nezletilé. Před platicím publikem. Nová atrakce na jarmarku nechutností, který měl v Berlíně své stánky otevřené celý den a celou noc. Často v pronajatých domech v maloměstáckých částech města, kde by nikdo nic takového nečekal. Tak jako tady a teď ve Westendu.

Detlev Pryga, muž, který ve svém normálním životě prodával hygienické potřeby, byl oblíbeným partnerem úřadu pro mladistvé, protože se pravidelně ujímal nejtěžších případů dětí svěřených do péče úřadů. Problémových dětí, se zkušeností s drogami, zneužíváním, které viděly zevnitř víc dětských domovů než tříd. Narušených duší, jež často neznaly jiný model, než že směly někde přespat jen za sex, a v jejichž případech nebylo nápadné, když se brzy zase vypařily, a po nějaké době se jich znovu ujaly úřady, až už byly nemocné. Byly perfektními oběťmi, potíživými, kteří se policii vyhýbali, kterým jen zřídka uověřil, pokud by se přece jen chtěly jednou dovolat pomoci.

I Liama, dvanáctileté dítě ulice, který žil už měsíc v Prygově domě, po dnešním večeru co nevidět vyšoupnou do stoky. Ale předtím bude muset mít sex s Kurtem Jensenem, třiáctyřicetiletým HIV pozitivním pedofilem, před zraky přítomných hostů.

Pryga se s Jensenem seznámil přes příslušný chat na internetu, a díky tomu ho vyhmátla policie.

Prznitel dětí seděl už druhý týden ve vyšetřovací vazbě. Tou dobou se Schwartz připravoval na to, že si vypůjčí Jensenovu identitu, což bylo relativně snadné, protože si s Prygou neposlali fotky. Musel mít oblečený jen kožený oblek, který Pryga vyžadoval kvůli natáčení, a vyholenou hlavu, protože Jensen ve svém popisu uvedl, že je štíhlý, má zelené oči a je plešatý. Znaky, které po vyholení vlasů a díky kontaktním čočkám seděly i na Martina Schwartze.

**0 17 HODIN
POZDĚJI,
SOUTHAMPTON**

Naomi milovala thrillery. Čím krvavější, tím lepší. Na okružní plavbu luxusní lodí si jich s sebou na palubu *Sultan of the Seas* přivlekla celý kufr (na ty módní elektronické čtečky si nedokázala zvyknout), a když byl dobrý den, zvládla přečíst skoro celou knížku, podle toho, jak byla tlustá.

Nebo krvavá.

Někdy si nebyla jistá, kdo byl větší magor: Jestli autor, který si vymyslel tyhle choré kraviny, nebo ona, která za ně dokonce zaplatila, aby si mohla udělat pohodlí u bazénu s vrahy mordujícími sekýrami a psychopaty, na dosah sexy číšníků, kteří ji mezi kapitolami, v závislosti na denní době, zásobili kávou, nealkoholickými nápoji nebo koktejly.

Za sedm let manželství, předtím, než milý pánbůh dospěl k názoru, že urna na krbu by se k ní hodila lépe než prsten na jejím prstu, jí její muž jednou řekl, že si klade otázku,

proč existuje věkové omezení pro filmy a počítačové hry, nikoliv ale pro knihy.

V tom mu musela dát zapravdu.

Existovaly scény, které četla už před lety a které od té doby nemohla vypudit z hlavy, jakkoliv si to přála. Například ta ze „Sedmé smrti“, v níž se Joe těší na divoké sexuální dobrodružství se svým úlovkem z parku, a místo toho mu ta šílená ženská odstříhne štípačkami varle.

Otřásla se.

Po takovém popisu si musel člověk pomyslet, že autor musí být perverzní, přitom ta knížka měla obrovský úspěch a její autor Paul Cleave, kterého potkala na jednom krimifestivalu při jeho autorském čtení, byl šarmantní, dobře vypadal a byl zábavný. A vtipný, stejně jako dlouhé pasáže knihy.

Nedalo se to srovnávat s „Hannibalem“ od Thomase HARRISE, kde se jí udělalo špatně, když doktor Lecter svému protivníkovi zažíva lžičkou nabíral mozek z otevřené lebky. Ta knížka měla skoro sedm set pětihvězdičkových hodnocení!

Psycho!

Skoro tak psycho jako příběh o sedmatřicetileté ženě, kterou její únosce drží ve studni, až jí jednoho dne spustí misku rýže ve vědru. Na misce jsou napsána dvě slova, které žena, promovaná bioložka, ve tmě dokáže sotva rozluštit: *Spirometra mansonii*.

Latinský název parazita, který se vyskytuje především v jižní Asii a z něhož vyrůstají poloprůhledné, rýhované tasemnice, široké jako tkanička od bot a dlouhé až třicet centimetrů. Ty se pod kůží zavrtávají do lidského mozku. Nebo za oči, stejně jako té ženě v příběhu, jejíž hlad je tak nesnesitelný, že nakonec musí sníst zamořenou rýži, aby nepošla jako zvíře.

Krucinál, jakže se ta knížka jmenovala?

„Isharerumors,“ odpověděl Tom. „sprostší varianta facebooku. Hodně žáků tenhle portál používá, aby si stěžovali na učitele nebo spolužáky. Je tak oblíbený, protože se tam můžeš přihlásit anonymně a neexistuje tam žádná kontrola.“

Julia poznala podle zastřenéno hlasu, jak je mu ten rozhovor nepříjemný. A dokázala si představit výraz jeho tváře, s nímž seděl doma před svým počítačem, tak jako ona teď před svojí kopií iPadu, kterou si koupila v jednom diskontu s potravinami.

Tom Schiwy měl schopnost vyjádřit svému protějšku pouhým pohledem náklonnost a soucit, což nebyl špatný předpoklad pro učitele, jenž měl za úkol stát se důvěrníkem citlivých teenagerů, ačkoliv Julia by se v době své školní docházky určitě neobrátila na tak dobře vypadajícího muže, aby se mu svěřila, že se jí třída v hodině tělocviku vysmívá, že je cvalík. Dnes byla její váha pořád ještě severně od celoněmeckého průměru, ale roky jí prospěly. Z malé, oplácané žáby se stala plnější ženou, avšak se správnými proporcemi, která se naučila nerozčilovat kvůli silným pažím a stehnům, velkému zadku nebo naducaným tvářím, ale přijímat komplimenty, jež jí skládalo nemálo mužů: Za její živé, zářící oči, za plná ústa a tmavé, lehce zvlněné vlasy, rámuující její oválný obličej jako drahý obraz, pokud je neměla, jako právě teď, stažené do uzlu, což jí zdůrazňovalo vysoké čelo a malé znaménko nad pravým obočím.

„A teď?“

Před Julií se objevilo videookno velké jako pohlednice.

„Co je to?“

„To... to...“ koktal Tom. „To se těžko... Podívej se na to, prosím tě.“

„Vážně mi naháníš strach,“ zopakovala a klepla prstem na velkou šipku uprostřed videa.

Snímky, které tím spustila, měly kvalitu typické skryté kamery, jak je člověk zná z televizních reality show, v nichž amatérsky hrající laičtí detektivové chtějí přistihnout pod-

„No nedívej se tak vyplašeně a pojď si se mnou nejdřív vypít kafe,“ řekl Daniel a mrknul na ni.

„Vlastně bych měl být ještě na můstku, ale naštěstí mám skvělé důstojníky strážné služby.“

Vedl Julii do salonku své kapitánské kajuty, která — pokud se nemýlila — se nacházela na pravoboku pod můstkem. Cestou sem se trochu přestala orientovat. Nebylo divu u zaoceánského parníku, který se musel fotit z kilometrové vzdálenosti, pokud jste ho na snímek chtěli dostat celý. Z jednoho konce na druhý by se vlezla tři fotbalová hřiště, a když stál člověk na horní palubě, pak se mohl při připlouvání v New Yorku dívat soše Svobody do očí.

„Tak jak se ti líbí mé království?“ zeptal se Daniel.

„Hezké,“ řekla Julia, aniž by se pořádně porozhlédla.

Stejně jako v její kajutě prostoru dominovaly světlé koberce a tmavý kožený nábytek, jen tato byla mnohem větší. Luxusní, ale absolutně neosobní zařízení. Perfektní pro desetidenní dovolenou, ale kdyby tady měla Julia bydlet natrvalo, vyměnila by už dávno nicneříkající umělecké tisky na stěnách za osobnější obrázky.

„Jak dlouho to je, co jsme se viděli naposled?“ zeptal se Daniel a postavil dva šálky pod automat na kávu umístěný ve vestavěné nábytkové stěně.

Zatímco se přístroj s chvěním probral k životu, projel si druhou rukou blondaté, na šíji vyholené vlasy, které působily o něco světleji než obočí, takže si Julia kladla otázku, jestli jejich barva už nepochází z lahvičky. Lisin kmotr byl vždycky neuvěřitelně ješitný. Neznala žádného jiného muže, který by pravidelně chodil ke kadeřníkovi, na manikúru, a dokonce i do epilačního studia, aby si nechával odstranit rušivé ochlupení na hrudníku, nohách a dalších částech těla, o kterých raději nechtěla přemýšlet.

„V Berlíně jsem byl naposledy při vylodění předposlední Vánoce, nebo ne?“ přemítal nahlas. Daniel se nervózně

Bylo to, jako by zmáčkl stmívač na dosud konstantním úsměvu doktorky Beckové. Pomalu se vytrácel, až z její tváře zmizel úplně.

„Vy jste si něco *píchnul*?“

„Ano, včera. Protilátky proti HIV. Od té doby podstupuju PEP.“

A tu a tam mi hlavou vystřelují žiletky.

„A proč jste to proboha svatého udělal?“ chtěla vědět Elena Becková.

Znejistil ji, její hlas se chvěl stejně jako ruka, v níž svírala tekutou látku proti cestovním nevolnostem.

„Abych zmanipuloval test na HIV. To je dlouhý příběh.“ Mávl rukou. „Skoro tak dlouhý, jako ten o Anouk Lamarové.“

Po stmívači našel také vypínač pro mrazivý šok. Mimika doktorky Beckové zamrzla.

„Kdo jste?“ zeptala se s přimhouřenýma očima.

„Muž, který vám říká, že teď zvednete telefon a vytočíte číslo.“

„Jaké číslo?“

„Které vám dali pro případ, že by vám někdo kladl hloupé otázky.“

Doktorka Becková se pokusila o úsměv, který se ovšem nepodařil. „Nevím, o čem to mluvíte!“ vyrazila ze sebe pobouřeně.

„O únosu dítěte například. O zamlčování trestného činu, napomáhání, případně o spolupachatelství. Ale v každém případě mluvím o ztrátě vaší aprobace, když vyjde najevo, že jste v rozporu s veškerými etickými pravidly vaší profese držela malou dívku proti její vůli ve vazbě.“

Bylo zjevné, že ji každé jeho slovo zasáhlo jako facka. Eleniny světlé tváře byly každou vteřinu rudější. On naproti tomu byl na pohodlné židli pro pacienty stále klidnější.

„Ale no tak,“ řekl a přehodil si nohu přes nohu.

Matka se na ni dívala s takovým ulehčením, jako tenkrát její nejlepší kamarádka, když po třídním výletě přece jen s velkým zpožděním dostala periodu.

Otec by jí tyhle kecy nikdy nezbaštil. Právníci jsou z podstaty mnohem víc nedůvěřiví, pomyslela si.

Lisu z myšlenek vytrhl bručivý zvuk, byl to však jen minibar, odkud si vzala colu, která — stejně jako všechny nealkoholické nápoje a jídlo na *Sultanovi* — byla zdarma.

Zpátky v posteli znovu usedla do tureckého sedu, napíjela se z malé lahve a krátce vzhledla k balkonovým dveřím, v nichž se odrážel celý pokoj. Loď se pohupovala do stran, zatímco ťukala do svého notebooku:

Moonshadow: četla jsem, že utopení je prý krutý. neuvěřitelně bolestivý. žádný rauš, jak někdo píše.

Querky: o tom nesmíš přemýšlet. takové myšlenky tě jen brzdí.

To se lehkou řečí. Neustále přemýšlela o bolestech. Začalo to rozvodem rodičů. Její otec byl první, kdo ji opustil. Bohužel nebyl jediný. Zvláštním způsobem bylo duševní utrpení mnohem intenzivnější než fyzická bolest. Naopak když se škrábala, byla bolest to jediné živé, co cítila.

Zrovna se chtěla Querkyho zeptat, kdy se má zítra připojit, když minibar začal znovu vrčet. Iritovaně vstala.

Zvuk však byl příliš pravidelný, aby to byla náhoda. Chtěla svému partnerovi na chatu poslat zprávu, že bude chvíli offline, aby něco zkontrolovala, ale Querky ji předběhl:

Querky: co ti to tam celou dobu tak bzučí???

Ruka jí vylekaně vystřelila před ústa.

Zkontrolovala ikony na obrazovce. Mikrofon i webkamera byly vypnuté.

Jak to může Querky slyšet?

PASAŽÉR 23

Představte si místo,
kde není policie.

Maloměsto, kde rok co rok
zmizí desítky lidí.

Beze stopy.

Místo pro perfektní zločin.

Bud' te srdečně vítáni na vaší
zaoceánské okružní plavbě!

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGÓGOS
AGENCY